

ת"ד 122/04/13 - מדינת ישראל נגד ישראל ויינגרטן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 13-04-122 מדינת ישראל נ' ויינגרטן

בפני כב' השופט אברהם טננבוים
בעניין: מדינת ישראל נ' ויינגרטן

המואשימה

נגד

ישראל ויינגרטן

הנאשמים

גמר דין

לפנינו מקרה שבו לצערנו כל החלטה שיתן בית המשפט לא יכולה להיות טובה. בכל דרך שיפעל בה בית המשפט ישנה תחושה של אי-נוחות, ושל מחשבה כי יכולה להיות דרך פעולה טובה יותר, אך לצערי אין כזו. זהו אחד מאותם מקרים של 'אווי לי מיצרי ואוי לי מיזצרי' שבו מודע בית המשפט למגבלותיו ולכך שישנם מצבים בהם אין לו פתרון מניח את הדעת, אך בית המשפט מחויב לפעול, והוא עושה את שביכולתו בנסיבות העניין.

ונסbir בקצרה. לפנינו תאונת דרכים בה עבר הנאשם באור אדום בהיותו נהג אמבולנס לעת לילה. על פי העובדות, הנאשם קיבל קרייה להגיע למקום(Clash) במהירות, הסיט מבטו למיטה כדי להפעיל את ההתראה (אורות וסירנה) ותוך כדי כך עבר באור אדום ופגע ברכבו של הנפגע מר ברנר נדב (להלן: "הנפגע") שעבר באור י록. לכארה תאונה 'שגרתית' אולם תוכזאותה קשות הן.

מצד אחד עמד לפני הנפגע ותייר את השפעת התאונה עליו. השפעה שניית לומר במילים פשוטות כי הרסה את חייו, וכל הפחות עד עצה. הנפגע היה עד לאירוע פרקליט בפרקליטות המדינה, עמד להיות אב ועתידו היה לפני. מאז התאונה לא רק שאיננו יכול לעבוד, אלא שאיננו יכול כמעט לשבת, הולך בקושי, מתנווע בכבדות עם מקל, ולמעשהمولעת במשככי כאבים. זאת ממש שעקב התאונה נפגע בגן וסובל מפגיעה עצבית. וככלשונו "אני חי את החבלה החמורה יומם ולילה. אין לי רגע בודד למרות כל משכי הכאב והגוף והנפש אינם מסוגלים לשכך את החבלה החמורה". גם למצוותו הנוכחי הגיע הנאשם לאחר שעבר שיקום ארוך וקשה ולא ברור כלל אם ישתרף מצבו ועד כמה. אין לי אלא להביע את תקוותי/טיפולתי כי מצבו ישתרף יוכל לחזור ולהתפרק בצורה סבירה, אולם בשלב זה מדובר בתפילה בלבד.

מו הצד השני עומדת הנאשם. אין מדובר בעברין תנואה או חיללה בעברין פלולי. מדובר בבחור צער בן 25 שאין לו כל עבירות תנואה מאז קיבל את רישיונו לפני שבע שנים, ואףלו לא עבירה חניה. הנאשם הוא נהג אמבולנס במקצועו מאז

עמוד 1

השתחרר מהצבא ועד היום, וזוכה להערכתה במגן דוד אדום כנהג/חובש עיל ומוסר הפעול לטובת הציבור במקצתו. גם מצבו האישי רחוק מלהיות קל. הנאשם הוא בן להורים גרושים שנפרדו בהיותו ילך. עקב חילוקי דעתות בין ابوו בנושאי דת עזב את בית ابوו בגין צער וגדל בפנימיות ובבית סבתו. שירות כחובש ואחרראי מרפאה שירות מלא, ומazel שחרורו עובד במגן דוד אדום ומפרנס את עצמו ללא כל עזרה ממש, ורק על עבודתו לחמו. כרגע הוא בקורס פראמדיקים ולמעשה מלבד עבודתו זו אין לו כל יכולת וכישורים להתפרק בדרך אחרת. אם יפסל, יתרן גם כי יפותר מעבודתו במד"א לחלוין.

לגביה עבירות הנואם, הרוי צריכיםanno לזכור כי מעבר באור אדום היא עבירה קנס בלבד שבה יכולם הנאשם/ת לשלם את הקנס ולהיפטר מכל עונש נוסף. אין מדובר כאן בעבירה רשלנות רבתית, ומהניסיונות ברור כי מדובר בטעות של הנאשם.

בקצהה, לטובתו של הנאשם עומדות שלוש נקודות. ראשית, מדובר ברכב ביטחון שיצא ל夸יראת חירום מתוך מטרה להציל חי אדם. שנייה, אין מדובר בעבירה חמורה של רשלנות. ושלישית, אולי חשוב מכל, מדובר נהג חף מכל עבירה תנואה שאין כל סיבה לומר עליו כי הוא נהג מסוכן.

לחובתו של הנאשם עומדת התוצאה הקשה של התאונה. בין שאר השיקולים ששוקל בית המשפט לעת ענישה קיימ גם שיקול הנזק שנגרם לקורבן וכן הנזק הוא קיצוני. המרחק בין תאונות קטלניות לתאונות שבן המשטרה כלל לא מתערבת הוא לעיתים כחות השערה. שנייה פה ושניה שם, עשרים סנטימטר לכל כיוון ותוצאה יכולה להסתמך רק על קטלנית. אין חולק שהעונש המקובל על תאונה צריכה להתחשב גם בתוצאה שנגרמה. וזאת למרות שהතוצאה יכולה להיות מקרים לחלוין. כאן התוצאה קשה.

עמדת התביעה הייתה לעונש מאסר בפועל אולם קשה לי לקבל זאת. תאונות דרכיהם הן תוצאה של טעויות שיכולהו לקרות לכל אחד /או אחת. אישינו חסין למגורי מטעויות. גם התובע/ת, גם הסגורה/ית, גם הנפגע/ים, וגם בית המשפט אינם יכולים לומר כי חפים הם מכל טעות נהיגה ומעולם לא שגו בנהיגתם. אין נהג/ת בארץ וחטאו אלא שלעים לצערנו השגיאה נעשית במקום ובזמן המאוד הלא נכוןים והتوزאה בהתאם. ועל השימוש של הטעות עם נסיבות אחרות אין שליטה לאיש.

ככל אין מקום בדרך כלל בעבירות רשלנות מסווג זה להטיל מאסר בפועל. לא ברור שמאסר בפועל הוא עונש הולם מוסרית, ולא ברור כי הואiesel להרתעה מבחינה תועלתנית. לעיתים אין מנוס מהטיל עונש מאסר למרות مجرעותו. הידיעות אולם אין זה המקירה הנכון לפנינו.

שתי בקשות היו להגנה אך לא מצאתי אפשרות לקבלן. ראשית התבקשה לפסול את הנאשם פסילה מסוגת כך שיוכל להמשיך נהוג באמבולנס ולכל הפחות לככל את עצמו. אולם קשה לקבל כי דווקא ברכב שעליו גרם את התאונה ימשיך נהוג. לכן אין מקום לכך. בדומה לכך לא מצאתי מקום להטיל עליו עונש של שירות לתועלת הציבור. עצם העבודה במגן דוד אדום היא מעין שירות לתועלת הציבור, ולהטיל עליו שירות זהה (אפילו במקום אחר) אינו מתאים

בנסיבות הקיימות.

אשר למתחם הענישה הרי המתחם המקביל הוא פסילה שיכולה לנوع בין ששה חדשים לשוש שנים, יחד עם קנס ותנאי.

אולם לפני הטלת העונש, רציתי להתייחס לשתי נקודות שהעלו הצדדים ובשתיهن לא יכולתי לקבל את עמדתם.

הנקודה הראשונה קשורה לטענת הנפגע נגד הנאשם. הנפגע טען רבות באשר להתנהלות הנאשם בזמן התאונה עצמה ועל כך שה הנאשם לא התייחס אליוויות לא בזמן התאונה ולא אחרת. איני יכול לקבל זאת. במקרה שלפניו מדובר בפגיעה שאפילו הרופאים הっぴלו כיצד הצליח לעמוד על רגלו, וגם הנאשם לא יכול להסביר זאת (אך עבדה שעשה זאת). במקרה מעין זה, קשה להסתמך על זכרונו של הנפגע. ניסין בית משפט זה והניסין המחקרי בכלל מעיד כי לעיתים רבות הנפגע איננו זכר במדויק את שאריע בתאונה וזכרונו מעורפל/פוגע. במיחוד כשמדבר בפגיעה קשה. אצלנו הריאות לא מראות תמייה בטענת הנפגע. ישנן דזוקא ראיות המעידות כי בקשרו ממנו להתפנות, וכי התייחסו אליוויות (כולל הקלטה ועדים). סביר להניח שה הנאשם לא ידע בעת האירוע כי מדובר בתאונה קשה, וכפי שאמרתי, אין ראיות להתנגדות לкова מצדו.

באותה צורה קשה לי לקבל את הטענה על כך שה הנאשם התעלם ממוני לאחר התאונה. בכך הוא שה הנאשם לא פנה אליוויות פעמים רבות נאשימים וחושם לתקשר/לפנות לנפגעים מחשש אליו יגבו קשות נגדם. ובכל מקרה, אין זו סיבה המופיעה בחוק המאפשרת החמרת ענישה.

הנקודה השנייה היא מהכוון השני, והיא טענת ההגנה נגד התביעה. ההגנה טעונה בזורה ישירה חד משמעות כי התביעה מבקשת עונש מאסר ובכלל עונש חמוץ בהרבה مما ביקש בדרך כלל, עקב העובדה הנפגע פרקליט מפרקליות המדינה. אין בעיני דעתה פשוט שמוות זה קיבל לאחרונה בקשות רבות (ולטעמי רבות מדי) מה התביעה לגזר עונשי מאסר על מגוון רב של מקרים בהם הנפגעים אינם פרקליטים ואין להם כל קשר לתביעה. בקצרה, התביעה החליטה להחמיר את מדיניותה ולכן היא טוענת למאסר בדרך של שוגרה בתיקים רבים ושונים. אשר לכן, גם טענה זו איני יכול לקבל.

ולאחר כל אלו עליינו לסכם ולהחליט על העונש הרואוי. זאת כאשר ברור מראש כי התביעה והגנה חולקות בדעתיהן באורח קיצוני. כל עונש שיטול ידמה ככל מי על ידי האחת וחייב מי על ידי השנייה, אולם זה טיבו של העולם.

לאחר ש שקלתי את נסיבותו האישיות של הנאשם, את מדיניותו והמתחם הנוגאים, ואת התוצאה הקשה של התאונה, ולאחר שהגעתי למסקנה כי כל תוכאה תהיה בעייתית, אני דין את הנאשם כדלהלן:

א. **פסילה בפועל של שנתיים ימים על כל רכב מנوعי.** הנאשם יפקיד רישיונו תוך 60 יום מהיום. לא גזרתי על הנאשם מאסר תנאי מסוים שאין לו ספק כי הנאשם הוא נורומטי ולא ינהג כשרישונו פסול, אך והוא מוחזר כי העונש

המקובל על נהיגה בפסילה הוא מאסר בפועל.

ב. קנס בסך של 10,000 ₪ שילום בארבעים תשלים החל מיום 15.3.2014. לא עומד הנאשם בתשלום אחד תעמוד כל יתרת הקנס לתשלום מיד. אני עր לעובדה שהקנס גבוה מהמקובל בדרך כלל, אולם ענישה חריפה להיות בין השאר גם מכאייה.

היות ומילא הנאשם לצריך לחזור את רישומו בהתאם התקופה, איןני רואה מקום להטלת רכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחויז בירושלים. במידה ווגש ערעור, מעכב ביצוע עד להחלטה סופית בערעור.

המציאות תשלח העתק גזר הדין לتبיעה, לסגנון עו"ד שוסהיים, וכן לנפגע לפי כתובתו: נדב ברנה, רח' רבי בנימין 7, בית הכרם.

ניתן בלשכתו היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.